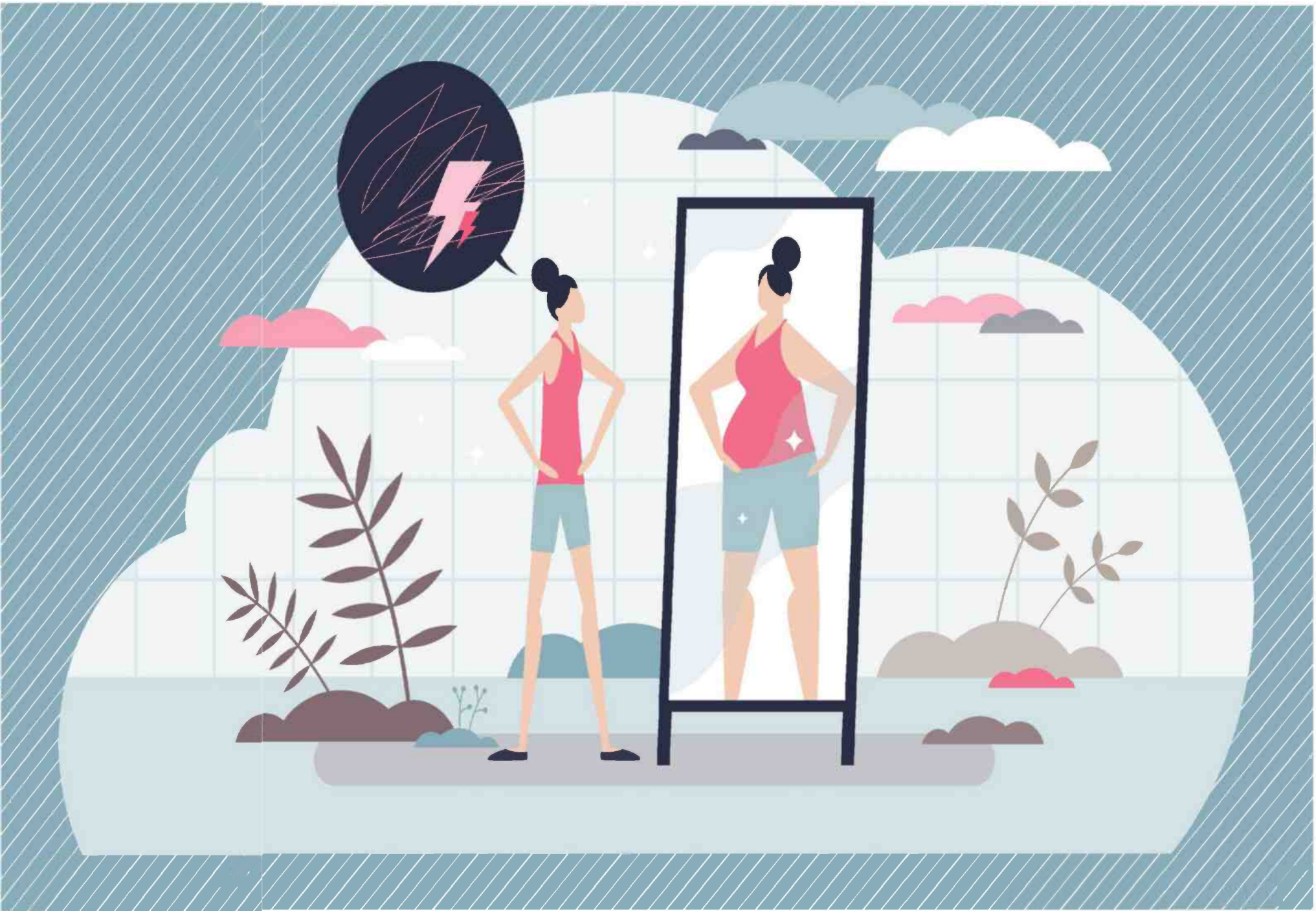




איור: VectorMine/Getty Images

18 | המגפה שמכה בבני הנוער לאחר שנה של סגר, ואוזלת היד של רשויות המדינה רוני לינדר

"נכנסנו לסיוט, המצב של הילדה הידרדר ונאלצנו להוציא אלפי שקלים כדי לטפל בה"

בזמן שישבו בבית ללא סדר יום או שגרה, פיתחו בני נוער וילדים רבים הפרעות אכילה קשות. זמני ההמתנה התארכו וכמות ההפניות למרפאות ולמסגרות המתאימות זינקו בחודשים האחרונים, אבל משרד הבריאות לא מצליח לעמוד בביקוש, ומצבם של ילדים ובני נוער רבים מחמיר במהירות **רוני לינדר**

בסופו של דבר הבינו ההורים של נגה כי הם חייבים לדאוג לה בעצמם. "שנינו הפסקנו לעבוד למשך חודשיים, ואני עדיין לא חזרתי כי אני איתה כל היום", מספרת יעל. "יצרנו מערך טיפולי כמו שיוצרים בבית חולים: צוות פרטי רב-מקצועי, שכולל מטפלת רגשית, תזונאית, פסיכיאטר והדרכת הורים – כולם מאוד מנוסים ומומחים בהפרעות אכילה. המימון כולו נע"ה באופן פרטי, בעלות של בין 5,000 ל-9,000 שקל לחודש, תלוי בהיקף הפגישות באותו חודש. זו הוצאה מטורפת – אנחנו אנשים ממוצעים ולא עשירים. שברנו תוכנית חיסכון לטובת העניין, אבל לא היתה לנו ברי"ה, היא היתה צריכה השגחה 24/7 כמו תינוקת. היו לה

מאד לא פשוטה. "התחלתי להתקשר ולחפש מטפלים, וגיליתי שרובם המכריע מפוצצים – גם הציבוריים וגם הפרטיים, ושהם קורסים ולא עו"מדים בזה", היא מספרת. "גם לא רצינו להגיע למצב של אשפוז מלא, שיפצע אותה עוד יותר. התקשרנו לקופת החולים שלנו ואמרו לנו שהתור הוא לעוד שלושה חודשים, אבל שלושה חודשים זה כמו נצח במצב שלה, זה פרק זמן שיכול להביא אותה למצב קשה מאוד. גם בבית החולים הקרוב למקום מגורינו תור ההמתנה היה דומה. פנינו לפ"סיכיאטר פרטי שמומחה בהפרעות אכילה – והתור אליו נמשך חודשיים".

אכילה יכולה להתבטא גם רק בספורט ולא בהכרח באוכל – ואז נפלו לי האסימונים". מאותו רגע חלה הידרדרות מהירה במצבה של נגה. "מהרגע שגילינו ודיברנו על זה, ההפרעה נכנסה גם לאכילה. היא התחילה למרוד כמויות ולספור קלוריות והאובססיה עברה אל האוכל. במקביל התעוררה אצלה חרדה גדולה. למדנו שפעמים רבות, ברגע שמגלים וחושפים את קיומה של הפרעה, יש החמרה במצב וחישוב מאוד להתחיל טיפול כבר בשלב הזה. העוצמות היו חזקות מאוד, כמו שד שיוצא מבקבוק". אלא שמהר מאוד גילו יעל ובן זוגה שלהשיג טיפול לבתם, שמצבה הולך ומחמיר, זו משימה

שיעל (שם בדוי) הבחינה במהלך הסגר הראשון כי בתה נגה (שם בדוי) בת ה-12 התחילה לעסוק בספורט באופן אינטנסיבי, היא שמחה מאוד. "זה התחיל מאימונים על מזרון מול היוטיוב, ונראה מגניב ובריא", היא אומרת, "וגם התרשמנו מאוד מההתמדה שלה". אלא שברגע מסוים החלה לחלחל ההכרה שמהו לא תקין בהתנהגות של נגה. "האימונים התחילו מעשר דקות ביום, ולאט לאט התגברו והתארכו לשעה ובהמשך לשלוש שעות", מתארת יעל, "עד שנהפכו לאימון ארוך אחרי כל ארוחה, כאילו 'להוריד את כל מה שאכלנו'. במקרה התחלתי ללמוד את הנושא השנה, והבנתי שהפרעת

